

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 164/07-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. júna 2007 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. L. S., P., zastúpeného advokátom JUDr. Š. K., K., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. PN 4 C 5/00 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. L. S. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. februára 2007 doručená sťažnosť JUDr. L. S., P. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a

základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. PN 4 C 5/00.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. PN 4 C 5/00 sa žalobou podanou 7. septembra 1999 žalobca domáha proti sťažovateľovi ako žalovanému v 4. rade vydania nehnuteľnosti. Podľa tvrdenia sťažovateľa okresný súd koná v predmetnej veci so zbytočnými a neodôvodnenými priet'ahmi, čím sa predlžuje stav jeho právnej neistoty a odd'aluje sa právoplatné skončenie sporu.

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uviedol:

„Sťažovateľ zastáva názor, že uvedená dĺžka konania v tomto prípade nie je závislá od zložitosti právneho sporu vedeného v konaní pred prvostupňovým súdom a nie je ani vyvolaná správaním sťažovateľa. (...)

(...) priet'ahy v súdnom konaní spočívajú v nečinnosti všeobecného súdu, ako je zrejmé aj zo skutočnosti, že v predmetnej veci nebolo vytýčené ešte žiadne pojednávanie. Priet'ahy v konaní majú ďalekosiahle dôsledky, a to nielen v porušovaní základných práv a slobôd, ktoré sa Slovenská republika zaviazala rešpektovať, ale aj v tom, že daný subjekt, v tomto prípade, sťažovateľ a zároveň žalovaný, je držaný v právnej neistote. Právna neistota sa zmení na právnu istotu vtedy, keď sťažovateľ bude mať v rukách právoplatné rozhodnutie.

Porušenie práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní vedenom na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. PN 4 C 5/00 je zrejmé z toho, že konanie trvá viac ako 7 rokov a nie je stále meritórne ukončené a v predmetnom konaní nebolo vytýčené žiadne pojednávanie.“

Vzhľadom na uvedené skutočnosti sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné právo JUDr. L. S. na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. PN 4 C 5/00 bolo porušené.

2. Okresnému súdu Trnava prikazuje Ústavný súd Slovenskej republiky, aby v konaní vedenom na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. PN 4 C 5/00 konal bez zbytočných prieťahov.

3. JUDr. L. S. Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 175 000,- Sk (...), ktoré je Okresný súd Trnava povinný vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Trnava je povinný uhradiť JUDr. L. S. náhradu trov právneho zastúpenia na účet JUDr. Š. K., advokáta so sídlom (...) Košice na účet (...) do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom

prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na použitie ktorých je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ sa ochrany práv, porušenie ktorých namieta, v označenom konaní okresného súdu, už raz domáhal sťažnosťou podanou ústavnému súdu, pričom uznesením ústavného súdu č. k. II. ÚS 376/06-16 z 9. novembra 2006 bola jeho sťažnosť odmietnutá pre neprípustnosť z dôvodu, že sťažovateľ pred podaním sťažnosti ústavnému súdu nevyužil všetky jemu dostupné prostriedky nápravy namietaného porušenia označených práv upravených s účinnosťou do 31. marca 2005 v § 17 ods. 1 zákona Slovenskej národnej rady č. 80/1992 Zb. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky, štátnej správe súdov, vybavovaní sťažností a o voľbách prísediacich (zákon o štátnej správe súdov) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o štátnej správe súdov“) v spojení s § 6 zákona č. 335/1991 Zb. o súdoch a sudcoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch a sudcoch“) a s účinnosťou od 1. apríla 2005 upravených v § 62 a nasl. zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o súdoch“).

Sťažovateľ v sťažnosti, ktorá je predmetom tohto konania, uvádza, že ústavným súdom vytýkaný nedostatok v konaní vedenom pod sp. zn. II. ÚS 376/06 odstránil a „(...) podal osobne dňa 09. 10. 2006 na Okresnom súde Trnava sťažnosť na prietahy v konaní vedenom pod sp. zn. PN 4 C/5/2000 (ktorú pripojil ako prílohu k sťažnosti). Táto sťažnosť nebola doposiaľ vybavená v lehote stanovenej v § 65 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov (...).

Na predmetnú sťažnosť sťažovateľ nedostal odpoveď. Podľa sťažovateľa došlo k vyčerpaniu všetkých prostriedkov ochrany jeho práv a ako posledný inštitucionálny mechanizmus ostáva len Ústavný súd Slovenskej republiky.

Tým, že sťažovateľ ani len nedostal odpoveď na podanú sťažnosť, zvýšila sa miera jeho právnej neistoty.“

Z prehľadu súdneho spisu, ako aj z prílohy sťažnosti ústavný súd zistil, že sťažovateľ skutočne podaním z 9. októbra 2006, ktoré bolo v ten istý deň doručené aj okresnému súdu, namietal prietahy v konaní vedenom pod sp. zn. PN 4 C 5/00. Ústavný súd už uznesením č. k. II. ÚS 376/06-16 z 9. novembra 2006 posudzoval túto sťažnosť sťažovateľa a konštatoval, že podanie sťažovateľa z 9. októbra 2006, ktorým namietal prietahy v preskúmanom konaní okresného súdu, nemožno považovať za účinné vyčerpanie prostriedku nápravy označených práv v zmysle požiadavky v § 62 a nasl. zákona o súdoch, pretože neposkytol okresnému súdu dostatočnú lehotu na prijatie potrebných opatrení, a sťažnosť na prietahy v konaní bola podaná až po sťažnosti sťažovateľa doručenej ústavnému súdu 29. septembra 2006.

Tým, že ústavný súd súčasne v uznesení č. k. II. ÚS 376/06-16 z 9. novembra 2006 uviedol, že toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde, sťažovateľ sa znovu obrátil na ústavný súd so sťažnosťou s rovnakým obsahom, ale v časovom odstupe troch mesiacov od podania sťažnosti na zbytočné prietahy v konaní. V sťažnosti doručenej ústavnému súdu 7. februára 2007 argumentuje tým, že nedostal odpoveď na podanú sťažnosť na prietahy v konaní, čím sa zvýšila miera jeho právnej neistoty.

Ústavný súd je toho názoru, že trojmesačná lehota od podania sťažnosti na prietahy v konaní je dostatočná na prijatie potrebných opatrení konajúceho súdu, avšak z dokumentácie priloženej k sťažnosti zistil, že sťažovateľ síce uplatnil 9. októbra 2006 sťažnosť na zbytočné prietahy v konaní, ale túto sťažnosť adresoval okresnému súdu, nie jeho predsedovi. Podanie sťažovateľa z 9. októbra 2006 teda nebolo v súlade s príslušnými ustanoveniami zákona o súdoch adresované predsedovi okresného súdu, a preto nemohlo byť predsedom okresného súdu ani vybavené v registri „Spr“ v zákonnej 30-dňovej lehote v súlade s § 65 ods. 1 zákona o súdoch, podľa ktorého: *„Sťažnosť musí byť vybavená do 30 dní odo dňa jej doručenia orgánu príslušnému na jej vybavenie.“* , t. j. sťažnosť

na priet'ahy v konaní musí byť doručená orgánu príslušnému na jej vybavenie. Podľa zistenia ústavného súdu podanie s'ťažovateľa z 9. októbra 2006 bolo adresované iba vo veci konajúceму zákonnému sudcovi a zaznačené v súdnom spise sp. zn. PN 4 C 5/00.

V súlade s doterajšou judikatúrou ústavného súdu splnenie podmienky konania pred ústavným súdom, ktorou je vyčerpanie všetkých s'ťažovateľovi dostupných účinných prostriedkov nápravy namietaného porušenia práv, nemôže nahradiť žiadosť, resp. s'ťažnosť účastníka konania alebo jeho právneho zástupcu o urýchlenie súdneho konania vo veci uplatnená priamo u konajúceho sudcu (podobne napr. II. ÚS 47/01).

Uznesením ústavného súdu č. k. II. ÚS 376/06-16 z 9. novembra 2006 bol pritom s'ťažovateľ, ktorý má mimochodom sám právnické vzdelanie, riadne poučený o ustanoveniach upravujúcich dostupné účinné prostriedky, ktorými sa môže dovolať ochrany, resp. nápravy ním namietaného porušenia označených práv, a podľa § 62 a nasl. zákona o súdoch sa za takýto účinný prostriedok nápravy považuje v okolnostiach daného prípadu s'ťažnosť predsedovi okresného súdu na priet'ahy v konaní (§ 63 ods. 1 zákona o súdoch).

Vzhľadom na vyslovené závery ústavný súd konštatuje, že podanie s'ťažovateľa z 9. októbra 2006 sa javí byť iba formálnym úkonom, ktorému nemožno pripísať účinky, ktoré by inak taká s'ťažnosť mohla mať, ak by bola adresovaná predsedovi okresného súdu v zmysle § 62 a nasl. zákona o súdoch.

Pretože s'ťažovateľ pred podaním s'ťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (princíp subsidiarity) nevyužil možnosť podať predsedovi okresného súdu s'ťažnosť na priet'ahy v konaní podľa zákona o štátnej správe súdov a od 1. apríla 2005 podľa zákona o súdoch a ani nepreukázal, že uvedenú podmienku nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa (§ 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde), pričom existenciu takýchto dôvodov nemožno vyvodit' ani z obsahu s'ťažnosti, ústavný súd jeho s'ťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej neprípustnosť podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Navyše ústavný súd pripomína, že s účinnosťou od 1. apríla 2005 podľa zákona o súdoch má účastník konania k dispozícii ako účinný prostriedok nápravy proti zdĺhavému konaniu všeobecných súdov okrem sťažnosti na prieťahy v konaní podávanej predsedovi súdu aj ďalší prostriedok nápravy, ktorým je podľa § 67 citovaného zákona žiadosť o prešetrenie vybavenia sťažnosti.

Vzhľadom na skutočnosť, že sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá, ústavný súd sa jeho ďalšími požiadavkami už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. júna 2007